

4 listopada. O. Jacek Salij OP komentuje Ewangelię

(Flp 2, 1-4)

(Flp 2, 1-4)

Bracia: Jeśli jest jakieś napomnienie w Chrystusie, jeśli jakaś moc przekonująca Miłości, jeśli jakieś uczestnictwo w Duchu, jeśli jakieś serdeczne współczucie – dopełnijcie mojej radości przez to, że będziecie mieli te same dążenia: tę samą miłość i wspólnego ducha, pragnąc tylko jednego, a niczego nie pragnąc dla niewłaściwego współzawodnictwa ani dla próżnej chwały, lecz w pokorze oceniając jedni drugich za wyżej stojących od siebie. Niech każdy ma na oku nie tylko swoje własne sprawy, ale też i drugih.

(Ps 131 (130), 1bcde. 2-3)

Ref. Strzeż duszy mojej w Twym pokoju, Panie

Panie, moje serce się nie pyszni
i nie patrzą wyniośle moje oczy.
Nie dbam o rzeczy wielkie
ani o to, co przerasta me siły.

Ref. Strzeż duszy mojej w Twym pokoju, Panie

Lecz uspokoiłem i uciszyłem moją duszę.
Jak dziecko na łonie swej matki,
jak ciche dziecko jest we mnie moja dusza.
Izraelu, złoś nadzieję w Panu,
teraz i na wieki.

Ref. Strzeż duszy mojej w Twym pokoju, Panie

Aklamacja

Jeżeli trwacie w nauce mojej,
jesteście prawdziwie moimi uczniami i poznacie prawdę.

(Łk 14, 12-14)

Jezus powiedział do pewnego przywódcy faryzeuszów, który Go zaprosił: «Gdy wydajesz obiad albo wieczerzę, nie zapraszaj swoich przyjaciół ani braci, ani krewnych, ani zamożnych sąsiadów, aby cię i oni nawzajem nie zaprosili, i miałbyś odpłatę. Lecz kiedy urządzasz przyjęcie, zaproś ubogich, ułomnych, chromych i niewidomych. A będziesz szczęśliwy, ponieważ nie mają czym tobie się odwdzięczyć; odpłatę bowiem otrzymasz przy zmartwychwstaniu sprawiedliwych».

Komentarz:

Bardzo trzeba dziękować Panu Bogu za to, że mamy przyjaciół i krewnych, z którymi się wzajemnie lubimy, nawzajem się do siebie zapraszamy, a w razie potrzeby jedni drugim przychodzimy z pomocą. Tak powinno być między ludźmi, ale to jest dopiero jakby punkt zerowy, o którym Pan Jezus mówił, żeby go nie przeceniać: „Jeśli bowiem miłujecie tych, którzy was miłują, cóż się wam za to należy? Czyż i celnicy tego nie czynią? A jeśli pozdrawiacie tylko swych braci, cóż szczególnego czynicie? Czyż i poganie tego nie czynią?” (Mt 5,46n).

Zasługa na życie wieczne zaczyna się dopiero wtedy, kiedy pomagamy potrzebującym, których może nawet nie znamy, a zwłaszcza jeśli nie możemy liczyć na to, że oni nam się za to odwdzięczą. „Wszystko, co

uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” – powie Chrystus w Dzień Sądu do tych z prawej strony.

Warto – jakby dla podświetlenia dzisiejszej Ewangelii – przypomnieć sobie różne biblijne zachęty, ażeby okazywać serce ludziom znajdującym się w jakiejś biedzie. Dla przykładu spójrzmy na pouczenie, jakie Tobiasz zostawia swojemu synowi: „Nie odwracaj twarzy od żadnego biedaka, a nie odwróci się od ciebie oblicze Boga. Jak ci tylko starczy, według twojej zasobności dawaj z niej jałmużnę. Będziesz miał mało – daj mniej, ale nie wzbraniaj się pomóc ubogiemu nawet z niewielkiej własności. Tak zaskarbisz sobie wielkie dobra na dzień potrzeby, ponieważ miłosierdzie wybawia od śmierci i nie pozwala wejść do ciemności. Okazywanie serca jest bowiem wspaniałym darem dla tych, którzy to czynią przed obliczem Najwyższego” (Tb 4,7-11).

o. Jacek Salij OP